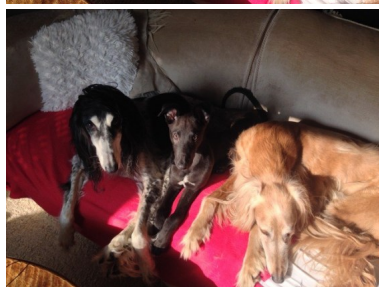

Ori

Ori was een van drie greyhoundkleuters die begin 2015 onze hulp nodig hadden. Zijn opvangverhaal is het tegenovergestelde van dat van zijn zusje Bloem. Toen de stukjesschrijver het drietal ging ophalen hadden we twee opvangadressen –voor drie honden dus. Hmmm, dat is één adres te weinig!

Rating: Not Rated Yet

[Ask a question about this product](#)

Description

Op de lange weg naar Limburg nam zij alle mensen door die mogelijkwerwijs op een hondje zouden kunnen en willen passen. Halverwege de A73 schoot haar opeens Astrid te binnen. Die zou dat zeker kunnen. Of het zou willen was een andere vraag, maar het antwoord daarop vergde slechts een telefoontje. Uiteraard was Astrid compleet overvallen, maar zei toch , zij het wat aarzelend, als jij denkt dat ik dat kan, dan wil ik het wel proberen. Ja, zei de schrijver/beller ferm, dat kun jij. Ik weet het zeker. (hoezo, dwang?)

Tegen de tijd dat wij bij Astrid aankwamen hadden de drie kleuters –die ongetwijfeld nog nooit in een auto hadden gezeten en het in eerste instantie op een oorverdovend gekrijs zetten- zowel overgegeven als gepoept. Iedere keer dat we een bocht omgingen, daalde van de achterbank een duizelingwekkende stankwalm neer.

Telefonisch werd Astrid voorbereid op dit weinig aantrekkelijke vooruitzicht. Je kon haar horen denken 'o jee, waar ben ik aan begonnen?!?!???' De chauffeur zei, 'als jij nou daar gaat staan, dan haal ik het hondje uit de transportkennel en dan zetten we hem meteen onder de douche'. En Astrid ging braaf een stap opzij, in tamelijk angstige afwachting van wat komen ging. De klep van de auto ging open en door het hekwerkje heen kwam een klein zwart neusje tevoorschijn. Astrid zei 'oohhh', duwde de chauffeur opzij en zei, wacht maar, ik haal hem er wel uit. Plotseling was dat ondergebrachte en –gepoepte hondje niet meer vies. Ze haalde hem uit de kennel, drukte hem tegen zich aan en zei, 'kom maar, hoor, hindert niks. Ik heb een wasmachine'. Gezamenlijk en onder het toezien van Ghandi en Kasjmier deden we het hondje onder de douche. Een grote, warme handdoek eromheen en het leed was weer geleden.

En als u nou denkt, goh, dat lijkt wel een beetje op liefde op het eerste gezicht, dan heeft u dat goed gezien. Ori blijft bij Astrid. Niet alleen zij en de salukis zijn dol op het zwarte mannetje, ook haar ouders, tantes en andere familieleden zijn teleurgesteld als Ori geen oppas nodig heeft. Ori heeft al een keertje meegewandeld op het Zand en hoewel bevriende Afghaan hem op een goed moment zonder aanzien des hond omver liep, deed hij dapper mee!

We wensen jullie nog een heel lange tijd met z'n viertjes!

Nawoord: Soms gebeuren er dingen waarvan je hoopt dat ze jou echt nooit zullen overkomen. Dat gebeurde het vrouwtje van Ori. Dat wil zeggen, Ori had kans gezien om via een plotseling drooggevalle sloot uit zijn omheinde tuin te ontsnappen. Hij bleek nog twee keer gezien te zijn heel dicht in de buurt van zijn huis, maar daarna niet meer. Er is met man en macht wekenlang gezocht naar Ori en de enige conclusie die we kunnen trekken is dat hij door iemand is meegenomen. We hopen dat niemand van de lezers iets dergelijks zal overkomen, want het is echt heel, heel vreselijk als je niet weet wat er met je geliefde hond is gebeurd.